

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1159 ²	Κυριακὴ τῶν Βαΐων (Ἰω. 12,1-18) 24 Ἀπριλίου 2016 (2005) πρωί	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἡ προϋπάντησις τοῦ Χριστοῦ

«Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ»
(Ἰω. 12,13)

Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀγαπητοί μου, ὑπῆρξε **φτωχὸς καὶ ἄσημος** ὅσο κανεὶς ἄλλος. Γεννήθηκε ἀπὸ φτωχὴ μητέρα στὶς φτωχικὲς συνθήκες τῆς φάτνης. Νήπιο ἀκόμη, ἀναγκάστηκε νὰ γίνῃ πρόσφυγας στὴν Αἴγυπτο λόγῳ τῆς ἀπειλῆς τοῦ Ἡρώδου. Κι ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Παλαιστίνη, τὸν περισσότερο χρόνο τῆς ζωῆς του ἔμεινε σὲ ἓνα ἄσημο χωριό, τὴ Ναζαρέτ, ἐξ οὗ καὶ ὠνομάστηκε «*Ναζωραῖος*» (Ματθ. 2,23). Γιὰ νὰ ζήσῃ ἐργαζόταν στὸ ἐργαστήρι τοῦ νομιζομένου πατέρα του, τοῦ Ἰωσήφ, γι' αὐτὸ καὶ ὠνομαζόταν «*τέκτονος υἱός*» (ἐ.ἀ. 13,55), γιὸς τοῦ μαραγκοῦ. Κανεὶς δὲν τοῦ ἔδινε σημασία. Τὸν περιφρονοῦσαν ὅπως περιφρονοῦνται οἱ φτωχοί. Κι αὐτὸ ἀκόμα τὸ γαῖδουράκι, ποὺ βλέπουμε σήμερα στὴν ἐορτὴ τῶν βαΐων, δὲν εἶνε δικό του· ξένο εἶνε. Καὶ ὁ τάφος, ὅπου θὰ ταφῆ, κι αὐτὸς ξένος εἶνε. Καὶ ὅταν κάποτε τὸν ρώτησαν, ποῦ μένεις; εἶπε, ὅτι οἱ ἀλεποῦδες καὶ τὰ κοράκια ἔχουν τίς φωλιές τους, «*ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει*» (Ματθ. 8,20. Λουκ. 9,58). Δὲν εἶχε οὔτε ἓνα φλιτζάνι χῶμα.

Ἀλλὰ σήμερα τί ἀκούω; Σεῖς δὲν ἀκοῦτε; Βουίζει ὁ κόσμος, ἑκατομμύρια ἄνθρωποι φωνάζουν· «*Ζήτην ὁ βασιλιάς*» - αὐτὴ τὴν ἔννοια ἔχει τὸ «*ὠσαννά*» (Ἰω. 12,13). Ὅ,τι εἶνε γιὰ μᾶς τὸ «*ζήτην*», γιὰ τοὺς Ἑβραίους εἶνε τὸ «*ὠσαννά*». Ζητωκραυγάζουν. Γιὰ ποιόν; Βασιλιάς ποῦ ἐπευφημοῦν εἶνε ὁ γιὸς τοῦ μαραγκοῦ, ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος. **Αὐτὸς λοιπὸν βασιλιάς;** Πῶς ἐξηγεῖται αὐτὴ ἡ μεταβολή;

Ἐπὶ ἀρχῆς ἐξήγησις. Ὁ Χριστός, ἀφ' ὅτου βγῆκε στὸ δημόσιο βίον, ἔκανε τόσο πολλὰ καὶ τόσο μεγάλα **θαύματα**, ποῦ δὲν ἔκανε κανεὶς ἄλλος. Εὐλόγησε τὸ νερὸ καὶ τὸ ἔκανε κρασί. Μὲ πέντε ψωμιά χόρτασε πέντε χιλιάδες ἄν-

θρώπους ἐκτὸς «*γυναικῶν καὶ παιδίων*» (Ματθ. 14,21). Ἐνα νεῦμα του ἔφθασε νὰ κἀνῃ μιὰ ἀγέλη χοίρων νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα. Ἐνας λόγος του ἔκανε τοὺς ἀνέμους νὰ σιωπήσουν. Θεράπευσε λεπρούς ἀπ' τὴν ἀνίατη ἀσθένειά τους, ἔδωσε τὸ φῶς σὲ τυφλοὺς, ἔκανε παράλυτους νὰ σηκωθοῦν ὄρθιοι, θεράπευσε κάθε ἀσθένεια, ἔβγαλε δαιμόνια. Ἀλλὰ μικρὰ εἶν' αὐτά· σήμερα ἐορτάζουμε τὸ πιὸ μεγάλο θαῦμα. Ποιὸ εἶν' αὐτό;

Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἐμεῖς πιστεύουμε, καὶ γι' αὐτὸ ἐκκλησιαζόμεσθε. Τὸ λέει καθαρὰ ἡ Ἐκκλησία· «*Ὑπὲρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ* (τῶν εἰσερχομένων δηλαδὴ στὸ ναό)» (θ. Λειτουργ.). **Πιστεύεις;** ἔλα στὴν ἐκκλησία· δὲν πιστεύεις; μὴν ἔρχεσαι, κάθησε στὸ καφενεῖο, κάνε ὅ,τι θέλεις, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς τὰ σκουλήκια ὁ Θεός. Κι ἂν ἐμεῖς δὲν ἔρθουμε, ἡ ἐκκλησία εἶνε πάλι γεμάτη. Πῶς; Εἶνε παρόντες ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι.

Τὸ πιὸ μεγάλο θαῦμα λοιπὸν, ποῦ τὸ ἐορτάζουμε σήμερα, ποιὸ εἶνε; Ὅτι ὁ Χριστός πῆγε στὰ μνήματα. Κ' ἐμεῖς, θὰ πῆτε, πᾶμε στὰ μνήματα. Ναί· ἀλλὰ ἐμεῖς, καὶ νὰ φωνάξουμε καὶ νὰ κλάψουμε κ' ἓνα ποτάμι δάκρυα νὰ χύσουμε πάνω στὰ μνήματα, νεκρὸς δὲν σηκώνεται. Ὁ Χριστός ὅμως πῆγε στὰ μνήματα, ἐκεῖ ποῦ ἦταν θαμμένος ὁ Λάζαρος, εἶπε ἓνα λόγο, καὶ ὁ λόγος του ἀμέσως ἐκτελέσθηκε. «*Λάζαρε, δεῦρο ἔξω*» (Ἰω. 11,43) εἶπε, καὶ ὁ **Λάζαρος ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν**.

Αὐτὸ τὸ θαῦμα διαδόθηκε ἀστραπιαῖα σὲ ὅλη τὴ χώρα. Ὅλοι μιλοῦσαν πλέον γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ ἔλεγαν· Αὐτὸς ἀξίζει νὰ γίνῃ βασιλιάς μας· θὰ μᾶς δίνη ψωμί, θὰ μᾶς θεραπεύῃ ἀπὸ ἀσθένειες, θὰ μᾶς σώζῃ ἀπὸ ὀρατοὺς καὶ ἀο-

ράτους ἐχθρούς, **αὐτὸς κάνει γιὰ βασιλιάς**. Γι' αὐτὸ σὰν σήμερα, ὅταν ἄκουσαν ὅτι ὁ Χριστὸς ἔρχεται στὰ Ἱεροσόλυμα, ἔγινε μιὰ διαδήλωσι πού ὁμοιά της δὲν ἔγινε ποτέ στὸν κόσμο. Ἔκλεισαν σπίτια καὶ μαγαζιά, καὶ χιλιάδες κόσμος, ὅλα τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ οἱ ξένοι, βγήκαν χιλιόμετρα ἔξω νὰ τὸν προὔπαντήσουν. Ὅταν εἶδαν τὸ Χριστὸ νὰ κάθεται πάνω σ' ἕνα γαϊδουράκι, ἔβγαλαν τὰ ροῦχα τους, τὰ ἴσπρωσαν στὸ δρόμο νὰ πατήση, ἀνέβηκαν στὰ δέντρα κ' ἔκοψαν κλαδιά, κρατοῦσαν βάρια, καὶ ὅλοι μαζί καὶ τὰ παιδιά φώναζαν· «*Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου...*» (Ἰω. 12,13).

Καὶ ὁ Χριστός; Ἄν ἦταν δημαγωγὸς ἀπ' αὐτοὺς πού ἐκμεταλλεύονται τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ λαοῦ, θὰ ἄρπαζε τὴν εὐκαιρία νὰ γίνῃ ἐπίγειος βασιλιάς. Δὲν ἦταν τέτοιος. Δὲν ἦρθε γιὰ νὰ ἰδρῦση βασιλεία σὰν τὶς βασιλείες τοῦ κόσμου τούτου πού ἔρχονται καὶ παρέρχονται. Ὁ Χριστὸς ἦρθε νὰ ἰδρῦση μιὰ ἄλλη βασιλεία, πνευματικὴ βασιλεία, πού ἔχει τὸ θρόνο της μέσ' στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων. Ἔπειτα ὁ Χριστὸς **ἔβλεπε**. Τί ἔβλεπε; Ὅτι αὐτοί, πού τώρα φωνάζουν «*ὠσαννά*», δὲν θὰ περάσουν πολλὲς μέρες καὶ τὸ πρωὶ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς κάτω ἀπ' τὸ πραιτώριο τοῦ Πιλάτου θὰ φωνάζουν· «*Ἄρον ἄρον, σταύρωσον αὐτόν*» (Ἰω. 19,15). Τί εἶν' αὐτὸς ὁ κόσμος! Ἐκεῖ πού σὲ ἀνεβάζει μέχρι τὰ ἄστρα, ἐκεῖ σὲ ρίχνει στὸ χάος. Τέτοιοι ἦταν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς δὲν ἐντυπωσιάζεται ἀπὸ τὴν ὑποδοχή, ἀλλὰ «*ἰδὼν τὴν πόλιν ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτῇ*» (Λουκ. 19,41)· ὅταν εἶδε τὴν πόλι τῶν Ἱεροσολύμων, **ἔκλαψε**. Ἐκεῖ πού ἄλλος θὰ αἰσθανόταν τὴν πιὸ μεγάλη χαρά, ἐκεῖνος ἔκλαψε.

* * *

Ἀπόψε τὸ βράδυ, ἀγαπητοί μου, ὅταν θὰ χτυπήση ἡ καμπάνα, θ' ἀκούσουμε «*Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός...*». Ὁ Χριστὸς, ἀγαπητοί μου, ἔρχεται καὶ γιὰ μᾶς. Πόσοι θὰ αἰσθανθοῦν τὸ ἱερὸ ῥίγος; Θεέ μου, πῶς πάγωσαν οἱ καρδιὲς μπροστὰ στὰ μεγαλεῖα σου!

Ἔρχεται ὁ Βασιλεύς. Πρέπει νὰ βγοῦμε **νὰ τὸν ὑποδεχθοῦμε**. Ὅταν ἔρχεται κάποιος ξένος σὲ μιὰ πόλι, τοῦ ἐτοιμάζουν μεγάλη ὑποδοχή. Πολὺ καλά. Ἀλλὰ ἐδῶ δὲν ἔρχεται ἀπλῶς ὁ ἄλφα ἢ ὁ βῆτα πρόεδρος τῆς δημοκρατίας ἢ πρωθυπουργός· ἔρχεται ὁ βασιλιάς τῶν ὅλων. Τὸ πιστεύεις;

«*Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός...*». **Πῶς νὰ τὸν προὔπαντήσουμε;** Νὰ πλέξουμε στεφάνια, νὰ κόψουμε κλαδιά, νὰ στρώσουμε τὰ ροῦχα μας στοὺς δρόμους, νὰ στήσουμε ἀψίδες;... Κάτι ἀνώτερο μᾶς ζητά-

ει. Θὰ τὸ κάνουμε ἄραγε; Θὰ τὸ πῶ κατὰ καθήκον, καὶ θὰ μιλήσω ἀπλᾶ νὰ μὲ καταλάβετε. ● Οἱ Ἰουδαῖοι ἔβγαλαν τὰ ροῦχα τους· κ' ἐμεῖς **ἄς βγάλουμε τὸ ροῦχο τῆς ψυχῆς μας** τὸ βρωμερὸ καὶ ἀκάθαρτο. Φορᾶς ἕνα πουκάμισο· πόσο τὸ κρατᾶς πάνω σου; Σχεδὸν κάθε μέρα δὲν ἀλλάζεις; Τὸ βγάζεις καὶ τὸ πᾶς στὸ πλυντήριο, γιὰ νὰ εἶσαι καθαρὸς, καὶ μάλιστα τώρα τὶς γιορτές. Ὡ ὑποκρισία! Τὸ ροῦχο τοῦ σώματος τὸ καθαρίζουμε, τὸ ροῦχο τῆς ψυχῆς τὸ ἔχουμε χρόνια ἄπλυτο, βρωμοκοπάει καὶ οἱ ἄγγελοι δὲν ὑποφέρουν τὴ βρώμα. Τί πρέπει νὰ γίνῃ; **Στὸ πλυντήριο!** Πλυντήριο ποιὸ εἶνε; **Ἡ μετάνοια καὶ ἐξομολόγησις**. Φωνάζει ἡ Ἐκκλησία μας· «Πλῦνε με», Κύριε, «*καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι*», θὰ γίνω πιὸ λευκὸς κι ἀπὸ τὸ χιόνι (Ψαλμ. 50,9). Χωρὶς ἐξομολόγησι πάσχα δὲν νοεῖται.

● Οἱ Ἰουδαῖοι κρατοῦσαν βάρια, σύμβολο νίκης· κ' ἐμεῖς **ἄς ὑψώσουμε βάρια**. Ποιὰ εἶνε τὰ βάρια; Ὅπως ὁ Χριστὸς νίκησε τὴν ἁμαρτία καὶ τὸ θάνατο, κ' ἐμεῖς νὰ πολεμήσουμε καὶ **νὰ νικήσουμε** τοὺς τρεῖς ἐχθρούς· τὸν **διάβολο**, τὸν **κόσμο**, καὶ πρὸ παντὸς τὸν **ἑαυτὸ** μας. Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ἔλεγαν, ὅτι ἡ πιὸ μεγάλη νίκη εἶνε νὰ νικήσης τὸν ἑαυτὸ σου. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κατέκτησε τὸν κόσμο, ἀλλὰ νικήθηκε ἀπὸ ἕνα πάθος, τὴ μέθη. Ἄν νικήσης τὰ πάθη σου, ὅλα τὰ πάθη, τότε ταιριάζει νὰ πάρῃς στὰ χέρια σου τὰ βάρια.

● Οἱ Ἰουδαῖοι, τέλος, φώναζαν «*ὠσαννά*», ζητωκραύγαζαν. Τίθεται τὸ ἐρώτημα· **Ἄπ' τὸ δικό μας στόμα βγαίνει «ὠσαννά»;** Ἄντὶ δοξολογία, πολλὲς φορές ἀκούγεται **βλαστήμια**. Ἐγὼ τὴν ἁμαρτία αὐτὴ τὴ θεωρῶ ὡς τὴ μεγαλύτερη· καὶ ἂν μᾶς καταστρέψῃ ὁ Θεός, θὰ μᾶς καταστρέψῃ ἐξ αἰτίας της. Οὔτε Τοῦρκοι δὲν βλαστημᾶνε τὸ Θεό, ὅπως ἐμεῖς. Θὰ τιμωρηθοῦμε, γιὰτὶ εἴμαστε ἀμετανόητοι. Νομίζουμε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφέντης πού κυβερνάει τὸν κόσμο. Ὑπάρχει «*ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν...*» (Ψαλμ. 103,32).

Λοιπὸν, ἀδελφοί μου, τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες σᾶς ὁμιλῶ μὲ γλῶσσα σκληρὴ, διότι εἶνε σκληρὴ ἡ καρδιά μας καὶ πρέπει νὰ τὸ νιώσουμε· καὶ σᾶς παρακαλῶ **νὰ τρέξετε νὰ ἐξομολογηθῆτε**. Τότε θὰ δῆτε τί παράδεισος θὰ φυτρώσῃ μέσ' στὴν καρδιά σας. Ἔτσι μόνον ἀξίζει νὰ ἐορτάζουμε.

Τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες ὁ Κύριος μᾶς καλεῖ νὰ τὸν ὑποδεχθοῦμε. Εἶθε **ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων μας ν' ἀκουστῇ τὸ «ὠσαννά»**, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**